

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਇੱਕ ਸੌ ਇਕਵੰਜਾ

ਮੰਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ: ਦਿਵਯ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼

Jeff Pippenger

2024-03-22

ਦੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਬਣੇ। ਛਿਆਲੀਹ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਛਿਆਲੀਹ ਸਾਲ ਹੀ ਹਨ ਜੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕੈਦ ਨੂੰ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕੈਦ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ 1798 ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਇਹ ਛਿਆਲੀਹ ਸਾਲ ਹੀ ਹਨ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲੱਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 723 BC ਤੋਂ 677 BC ਤੱਕ, ਮੰਦਰ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1798 ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਦਣਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ 1844 ਤੱਕ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਸ਼ਟਰ ਬਣਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀਕਾਲ ਲਈ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਇਹੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ, ਪਰ 1863 ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੇ ਇਸ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਕੇ 2001 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ।

ਪੌਲੁਸ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਿਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਲਈ ਦੇਹ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਪਰਸਪਰ ਬਦਲੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਓਗੇ, ਤਾਂ ਮਰੇਗੇ; ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦੇਹ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੋਗੇ, ਤਾਂ ਜੀਓਗੇ। ਰੋਮੀਆਂ 8:13.

ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਦੇਹ, ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਾਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਨ ਸਿਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੇਹ ਮਾਸ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗ ਹਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇਕੋ ਮਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਭੇਦ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:30-32.

ਉਹ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮਾਪਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੱਤਵੇਂ ਦੂਤ ਦੀ ਤੁਰਹੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭੇਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਆ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੰਦਰ ਸੀ; ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮੰਦਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਮੂਸਾ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਛਿਆਲੀ ਦਿਨ ਰਿਹਾ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਨਮੂਨਾ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਡੇਰੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੇ ਵਰਤਣਾ ਸੀ। ਉਹ ਨਮੂਨਾ ਸਵਰਗੀ ਮੰਦਰ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮਸੀਹ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਮੰਦਰ ਸੀ ਜੋ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਸਰੂਪਤਾ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਕਾਰਣ, ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਛਿਆਲੀ ਕਰੋਮੋਸੋਮਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਦਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਮੰਦਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਪਣ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਗਣ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ—ਕਲੀਸਿਆ (ਦੁਲਹਨ), ਕੌਮ, ਦੇਹ, ਜੋ ਮਾਸ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਦਿਵਿਆ ਮੰਦਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ—ਦੁਲਾ, ਰਾਜਾ, ਸੀਸ, ਜੋ ਮਨ ਹੈ। ਸਦੀਵੀ ਵਾਚਾ ਦੀ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ, ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਸੈਂਤੀ ਦੇ ਦੋ ਡੰਡਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਭੇਦ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ—ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਆਸ।

ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀਹ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦਿਵਯਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਕੰਮ ਸੱਤਵੇਂ ਨਗਾਰੇ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਿਲਾਪ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਕਾਰਜ ਲਈ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਾਡੇ ਬਦਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਾਡੇ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਸੁਰਗ ਲਈ ਸਾਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਕਰਨ ਸੁਰਗ ਲਈ ਸਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੰਮ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਦੀਵੀ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ਮਨ” ਮੰਦਰ ਦੇ ਉਸ ਭਾਗ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਿਰ ਵੱਸਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਸੁਭਾਉ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮਾਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜੋ ਨੀਚਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ। ਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬੇਲੋੜੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਮਨ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਛੋਟੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਉੱਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ ਪਾਪ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਹਾਂ, ਉਸ ਸਭ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਬਖਸ਼ੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਹ ਆਪ ਰੱਖਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰੀਏ।”

“ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਤੋਂ ਡੇਲਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸੰਯਮ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੇਠ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਲਗਾਮ ਦੌੜਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਰੋਕ-ਟੋਕ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਚਲਾਏ। ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਗਲਤ ਹਨ, ਤਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਗਲਤ ਹੋਣਗੀਆਂ; ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਿਲ ਕੇ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਣੈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਯਮਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਦ ਅਸੀਂ ਬੁਰੀਆਂ ਦੂਤ-ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੇਠ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਛਾਪਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਪਈਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ, ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਕੁੜਕੁੜਾਹਟ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਵਗਣ ਦਈਏ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ ਅਸਫਲ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇਗਾ।” Review and Herald, April 21, 1885.

ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਨਾਲ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਚਰਿੱਤਰ ਇਕ ਨਿਮਣੀ ਅਤੇ ਇਕ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ; ਮਨ ਹੀ ਉੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਮਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਸਾਡੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਡੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਹ “ਸ਼ਕਤੀਆਂ,” ਜੋ ਸਾਡੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਰਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, “ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੱਦ ਤੱਕ,” “ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ-ਜੁਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ” ਮਸੀਹ “ਵਿੱਚ ਹਨ,” ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਰਚੇ ਗਏ ਸਾਂ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ “ਸ਼ਕਤੀਆਂ” ਨੂੰ “ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”

ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉੱਚੇ ਸੁਭਾਵ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਨਿਰਣੈ-ਸ਼ਕਤੀ, ਸਮਰਣ, ਅੰਤਰਾਤਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ।

“ਬਹੁਤੇ ਪੁੱਛ ਰਹੇ ਹਨ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਕਿਵੇਂ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਾਂ?’ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਨੈਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ, ਸੰਦੇਹ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਮਈ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਾਅਦੇ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਰੇਤ ਦੀਆਂ ਰੱਸੀਆਂ ਵਰਗੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ, ਆਪਣੇ ਉਤਸ਼ਾਹਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਸਨੇਹ-ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਆਪਣੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵਾਅਦਿਆਂ ਅਤੇ ਭੰਗ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਤਿਜਨਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸੱਚੇਪਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਕਤ। ਇਹ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਵ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਫੈਸਲੇ ਕਰਨ ਦੀ, ਜਾਂ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਹੀ ਉਪਯੋਗ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ; ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਨੇਹ-ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ; ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ; ਤਦ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਭਲੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਹੁਣਾ ਅਤੇ ਕਰਨਾ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਰਾ ਸੁਭਾਵ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਜਾਵੇਗਾ; ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਨੇਹ-ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਨਾਲ ਸਮਰਸ ਹੋਣਗੇ।”

“ਭਲਾਈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਲਈ ਇੱਛਾਵਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਥੋਂ ਤੱਕ ਠੀਕ ਹਨ; ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਰੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਭਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੀ ਆਸ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਉਹ ਹੁਣ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਚੁਣਦੇ।”

“ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸਹੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰਪਣ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਸਭ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਪਰੋਂ ਉਹ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਡੋਲ ਬਣਾਈ ਰੱਖੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏ ਜਾਵੇਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ।” Steps to Christ, 47, 48.

ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਵ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ” ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਾਸਕ ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਦੇ ਉਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜੋ “ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਹਕੂਮਤਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ।” ਮਨੁੱਖੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦਿਵਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ। ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਇੱਕ ਗੜ੍ਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵੇਰੀ ਦਾ।

“ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਮਕਾਰੀ ਉਸ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬਿਠਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਫੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਮਸੀਹ ਦੀਆਂ ਕਿਰਪਾਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ, ਕਾਰਗਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਅਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਕਾਰਤਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਹ ਸਾਧਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਜਦੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।” Review and Herald, December 12, 1899.

ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਨ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮੁੱਖ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਅਦਨ ਦਾ ਬਾਗ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਵਾ ਲਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਵਾਅਦਾ-ਬੱਧਤਾ ਲਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਤਿੰਨੇ, ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ

ਧਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਦਨ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿੱਚੋਂ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਲਈ "ਖੰਡਿਤ" ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ; ਅਤੇ ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਧਰਤੀ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਨ ਦਾ ਬਾਗ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਲਈ ਖੰਡਨ, ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਖੰਡਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਵਾਚਾ ਵੱਸਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਨ ਦੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦਾ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦਿਆ ਜਾਣਾ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਪ ਦੀ ਉਸ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਤੀਬਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਹੋਈ ਸੀ।

ਵਾਅਦੇ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਦੋ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਵਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੀ ਮਨ। ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਹੈ, ਹੇਠਲਾ ਸੁਭਾਵ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਲੀਸਿਆ ਹੈ। ਮਨ ਉੱਚਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ; ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ "ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਿਲਾ" ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਨਾਲ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਦੋਂ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਸਾਨੂੰ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਭੇਤ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਸਭ ਨਹੀਂ ਸੁੱਤਾਂਗੇ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬਦਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਕ ਪਲ ਵਿੱਚ, ਅੱਖ ਝਪਕਦੇ ਹੀ, ਆਖ਼ਰੀ ਤੁਰਹੀ ਉੱਤੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਰਹੀ ਵੱਜੇਗੀ, ਅਤੇ ਮੁਰਦੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਜੀ ਉਠਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਬਦਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਸਵੰਤ ਨੂੰ ਅਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਧਾਰਣ ਕਰਨੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਰਨਹਾਰ ਨੂੰ ਅਮਰਤਾ ਧਾਰਣ ਕਰਨੀ ਹੀ ਪਵੇਗੀ। ਸੋ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨਾਸਵੰਤ ਅਵਿਨਾਸ਼ਤਾ ਧਾਰਣ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਰਨਹਾਰ ਅਮਰਤਾ ਧਾਰਣ ਕਰ ਲਵੇਗਾ, ਤਦ ਉਹ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, "ਮੌਤ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਿਗਲ ਲਈ ਗਈ ਹੈ।" ਹੇ ਮੌਤ, ਤੇਰਾ ਡੰਗ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਹੇ ਕਬਰ, ਤੇਰੀ ਜਿੱਤ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਮੌਤ ਦਾ ਡੰਗ ਪਾਪ ਹੈ; ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੀ ਤਾਕਤ ਬਿਵਸਥਾ ਹੈ। 1 Corinthians 15:51-56.

ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਯੂਹੰਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਅਜਿਹੀਆਂ ਭ੍ਰਮਾਤਮਕ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਦੇਹ ਧਾਰਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਹਰ ਉਹ ਆਤਮਾ ਜੋ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮਸੀਹ ਦੀ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਉਣੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:3.

ਬਾਬਲ ਦੀ ਮਦਿਰਾ (ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ), ਜੋ "ਨਿਸ਼ਕਲੰਕ ਗਰਭਾਧਾਨ" ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਿਯਮ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਪਾਪ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਵਤਾ (ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ) ਦੇ ਗਰਭਾਧਾਨ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖਤਾ (ਮਰਿਯਮ) ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੋਵੇ। ਨਿਸ਼ਕਲੰਕ ਗਰਭਾਧਾਨ ਦਾ ਝੂਠਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਰਿਯਮ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਗਰਭਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਿ ਮਰਿਯਮ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਗਰਭਿਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਉਣਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਸਰੀਰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਧਾਰਿਆ ਉਹ ਪਾਪ-ਰਹਿਤ ਸਰੀਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤੇ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਕਲ ਆਏ ਹਨ, ਜੋ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਭਰਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਮਸੀਹ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। 2 ਯੂਹੰਨਾ 1:7।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਗਏ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਬਚਨ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਹ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਸਮੇਂ ਧਰਮੀਆਂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਓਥੇ ਹੀ

ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੇਹ ਦੀ ਵਾਅਦਾਕ੍ਰਿਤ ਵਾਚਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

“ਮਸੀਹ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਉੱਤੇ ਆਰੋਹਣ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਿਵਯ ਜੇਤੂ ਵਜੋਂ ਉਹ ਜਿੱਤ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਸਵਰਗੀ ਦਰਬਾਰਾਂ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਉਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।’ ਯੂਹੰਨਾ 17:4। ਆਪਣੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਟਿਕਿਆ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਠਾਨ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਾਲ ਭਲੀ-ਭਾਂਤਿ ਪਰਿਚਿਤ ਹੋ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਉਹ ਵਿਦਾਈ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਰ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗੀ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।” *The Desire of Ages*, 829.

ਵਸਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਧਰਤੀ ਦੀ ਵਾਚਾਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਏਦਨ ਮੁੜ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਆਦਮ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” (ਸੱਤ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ) ਦੇ ਖਿੰਡਾਅ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਦੇਹ ਦੀ ਵਾਚਾਕੀਤੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ, ਅੱਖ ਝਪਕਣ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

“ਬੇਤਲਹੇਮ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਅਖੁੱਟ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਧਨ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰੋਮੀਆਂ 11:33. ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਚੰਭਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਧਾਰਤਾ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨੂੰ ਚਰਣੀ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਥਾਨ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨਾਲ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ। ਮਨੁੱਖੀ ਅਹੰਕਾਰ ਅਤੇ ਆਤਮ-ਨਿਰਭਰਤਾ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਠੋਕਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਅਦਭੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਦਾ ਕੇਵਲ ਆਰੰਭ ਹੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਨੰਤ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੀ ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਸੀ। ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਜਾਤਿ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਆਦਮ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਿਯਮ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਸਨ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇਵੇ।” *The Desire of Ages*, 48.

ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਮਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹ ਦਾ ਹੀ ਮਨ; ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ, ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਨੂੰ “ਸਰੀਰਕ ਸੁਭਾਉ” ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਬਦਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲਾ ਸੁਭਾਉ, ਜੋ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਨੈਤਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਗ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਤੱਕ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਭਾਵਾਤਮਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਹਾਰਮੋਨਲ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਵੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਨਰਵਸ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸੁਭਾਉ ਦੇ ਸਾਰੇ ਤੱਤ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦੋ ਮੂਲ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਰੁਝਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਹ ਸੰਸਕਾਰਿਤ ਰੁਝਾਨ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਚੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਕੁਝ ਵਿਰਾਸਤੀ ਰੁਝਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੂਪ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦਾ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰਾਸਤੀ ਰੁਝਾਨ ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਸਕਾਰਿਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤੀ ਰੁਝਾਨ “ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਕਾਨੂੰਨ” ਰਾਹੀਂ ਸੰਚਾਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ “ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜਾਤਿ ਪਾਪ ਦੇ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਕਾਰਨ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਆਦਮ ਦੇ ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਉਸ ਨੇ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਿਯਮ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਨਤੀਜੇ ਕੀ ਸਨ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੇ ਪੂਰਵਜਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਐਸੀ ਹੀ

ਵਿਰਾਸਤ ਨਾਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਜੇ ਸਾਡੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪਰਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਪ-ਰਹਿਤ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦਾਹਰਨ ਦੇਵੇ।" ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਨਿਯਮ ਦੇ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਸਮੇਤ ਵੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ-ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਪਾਪਮਈ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਪਾਲਣ-ਪੋਸਣ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।

ਜੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਦੇਹ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਜਿਵੇਂ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਉਸ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਜੋ ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਗਿਰਾਵਟ ਦੌਰਾਨ ਉਤਪੰਨ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦਾਹਰਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਾ ਕਰਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹਰ ਬੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਬੰਧ ਨਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੋਝੀ ਹੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਅੰਦਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਦੋਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਬੁਰਾਈ ਦੀਆਂ ਕਤਾਰਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਹਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਉਹੀ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਇੰਨਾ ਕਠਿਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਉਤਨੀ ਹੀ ਵਧੀਕ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਲਾਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜਿੰਨਾ ਉਸ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਸਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਭਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲਏ ਹੋਏ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਭੁੱਖ-ਲਾਲਸਾ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ, ਸੰਸਾਰ-ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ-ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਜੋ ਪਿੱਗੋਪਣ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਡਿੱਗ ਰਹਿ ਕੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਹੋ ਉਹ ਪਰਖਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਇੰਨੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।

"ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੇ ਆਦਮ ਦੇ ਪਾਪ ਵੱਲ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਨਿਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਡੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਦਮ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਪ੍ਰਲੋਭਕ ਦੇ ਆਕਰਮਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਤਦ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਅਡੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਮਨ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਉਹ ਅਦਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸਵਰਗੀ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਸਰੀਰਕ ਬਲ, ਮਾਨਸਿਕ ਸਮਰਥਾ ਅਤੇ ਨੈਤਿਕ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚ ਘਟਦੀ ਆ ਰਹੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀਆਂ ਦੁਰਬਲਤਾਵਾਂ ਧਾਰਣ ਕੀਤੀਆਂ। ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਗਹਿਰਾਈਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।"

"ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਲਈ ਪਰਖ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਾਜਿਤ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਦਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਉਹ ਉਹ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਆਦਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਸੰਘਰਸ਼ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕਠਿਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਸਾਡੇ ਉੱਧਾਰਕ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਮੇਤ, ਧਾਰਣ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਧਾਰਣ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਐਸਾ ਕੋਈ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਹਿਆ ਨਾ ਹੋਵੇ।

"ਮਸੀਹ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਅਦਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਜੇੜੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਭੁੱਖ-ਰੁਚੀ ਪਹਿਲੀ ਮਹਾਨ ਪਰਖ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸੀ। ਠੀਕ ਉੱਥੇ ਹੀ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਸਾਡੇ ਉੱਧਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਭੁੱਖ-ਰੁਚੀ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਕੇ ਆਦਮ ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਤਿਵੇਂ ਭੁੱਖ-ਰੁਚੀ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਚਾਲੀ ਰਾਤ ਉਪਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈਂ, ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕਿ ਇਹ

ਪੱਥਰ ਰੋਟੀਆਂ ਬਣ ਜਾਣ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਕੇਵਲ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੀਊਦਾ, ਪਰ ਹਰ ਇੱਕ ਬਚਨ ਨਾਲ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।’

“ਆਦਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਸਵੈ-ਭੋਗ ਨੇ ਭੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ ਲਗਭਗ ਅਸੀਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਅਤੇ ਰੋਗਾਕ੍ਰਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿਤ ਲਈ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕਠਿਨ ਪਰਖ ਸਹਾਰ ਕੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਐਸਾ ਸਵੈ-ਸੰਯਮ ਵਰਤਿਆ ਜੋ ਭੁੱਖ ਜਾਂ ਮੌਤ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਅਧਿਕ ਬਲਵਾਨ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਭ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।” *The Desire of Ages*, 117.